

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

חולין-השוחט		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ילפינן חוץ מפנים	ואתא רבי אליעזר למימר:									♣		
אפילו בפנים נמי זה מחשב וזה עובד לא אמרינן.	ואתא רבי יוסי למימר:									♣		
השוחט את הבהמה לזרוק דמה לעבודת כוכבים ולהקטיר חלבה לעבודת כוכבים רבי יוחנן אמר: פסולה	אתמר: [ר' יוחנן]									♣		◇
מותרת.	ר"ש בן לקיש:									♣		◇
רבי יוחנן אמר פסולה, מחשבין מעבודה לעבודה, וילפינן חוץ מפנים	[רבי יוחנן]									♣		◇
ריש לקיש אמר מותרת, אין מחשבין מעבודה לעבודה, ולא גמרינן חוץ מפנים.	[ריש לקיש]									♣		◇
ואזדו לטעמייהו										■		
שחטה לשמה לזרוק דמה שלא לשמה - רבי יוחנן אמר: פסולה	דאתמר: [ר' יוחנן]									♣		◇
כשרה.	ר"ש בן לקיש:									♣		◇
רבי יוחנן אמר פסולה, מחשבין מעבודה לעבודה, וגמרינן ממחשבת פיגול	[רבי יוחנן]									♣		◇
ר"ש בן לקיש אמר כשרה, אין מחשבין מעבודה לעבודה, ולא גמרינן ממחשבת פיגול.	[ריש לקיש]									♣		◇
וצריכא, דאי איתמר בהא, בהא קאמר ר"ש בן לקיש, משום דחוץ מפנים לא ילפינן, אבל פנים מפנים אימא מודי ליה לרבי יוחנן ואי אתמר בהך, בההיא קאמר רבי יוחנן, אבל בהא אימא מודי ליה לר"ש בן לקיש, צריכא.										■		◇
ק"ו הדברים, ומה במקום שמחשבה פוסלת, במוקדשין, אין הכל הולך אלא אחר העובד, מקום שאין מחשבה פוסלת, בחולין, אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר השוחט	מתיב רב ששת, א"ר יוסי:									♣		◇
מאי אין מחשבה פוסלת בחולין?										^		◇
אילימא דלא פסלה כלל										!		◇
אלא זביחה דעבודת כוכבים דמיתסרא היכי משכחת לה?										♣		◇
אלא פשיטא מעבודה לעבודה, וה"ק: ומה במקום שמחשבה פוסלת במוקדשין מעבודה לעבודה, אין הכל הולך אלא אחר העובד, מקום שאין מחשבה פוסלת, בחולין מעבודה לעבודה אלא באותה עבודה, אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר השוחט										!		◇
פנים קשיא לר"ש בן לקיש, - חוץ קשיא לרבי יוחנן										♣		◇
בשלמא פנים לר"ש בן לקיש לא קשיא: הא מקמי דשמעה מרבי יוחנן, הא לבתר דשמעה מרבי יוחנן										!		◇
אלא חוץ קשיא לרבי יוחנן										♣		◇
הוא מותיב לה, והוא מפרק לה: בארבע עבודות, וה"ק: ומה במקום שמחשבה פוסלת, במוקדשין בארבע עבודות, אין הכל הולך אלא אחר העובד, מקום שאין מחשבה פוסלת, בחולין אלא בשתי עבודות, אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר השוחט.	[רב ששת]									!		◇
השוחט את הבהמה לזרוק דמה לעבודת כוכבים ולהקטיר חלבה לעבודת כוכבים - הרי אלו זבחי מתים	תניא כוותיה דרבי יוחנן:									■		◇
שחטה ואח"כ חישב עליה, זה היה מעשה בקיסרי ולא אמרו בה לא איסור ולא היתר.										■		◇
לא אמרו בה איסור - משום כבודן דרבנן, לא היתר - משום כבודו דרבי אליעזר.	רב חסדא:									♣		◇
ממאי? דלמא עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא דלא שמענא דחשיב, אבל הכא דשמענא דחשיב הוכיח סופו על תחלתו										♣		◇
אי נמי, ע"כ לא קאמר ר"א התם אלא גבי עובד כוכבים, דסתם מחשבת עובד כוכבים לעבודת כוכבים, אבל ישראל הוכיח סופו על תחלתו לא אמרינן										♣		◇
לא אמרו בה היתר - משום כבודו דרשב"ג.	אלא אמר רב שיובי:									♣		◇
הי רשב"ג?										^		◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

חולין-השוחט		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
אילמא רשב"ג דגיטין		!													לט:
הבריא שאמר כתבו גט לאשתי - רצה לשחק בה, ומעשה בבריא שאמר כתבו גט לאשתי ועלה לגג ונפל ומת	דתנן:	!	■												לט:
אם מעצמו נפל - ה"ז גט, ואם הרוח דחתו - אינו גט	רשב"ג:	!	■												לט:
והוינן בה, מעשה לסתור?		!	♣												לט:
חסורי מחסרה והכי תתני: אם הוכיח סופו על תחלתו - ה"ז גט, ומעשה נמי בבריא שאמר כתבו גט לאשתי ועלה לגג ונפל ומת, אמר רשב"ג: אם מעצמו נפל - ה"ז גט, ואם הרוח דחתו - אינו גט		!	■												לט:
ודלמא שאני התם, דקאמר כתבן		♣													לט:
משום כבודו דרשב"ג דהכא	אלא אמר רבינא:	!													לט:
הכותב נכסיו לאחרים והיו בהן עבדים, ואמר הלה אי אפשי בהן, אם היה רבו שני כהן - הרי אלו אוכלין בתרומה	דתניא: [ת"ק]	!	■	♣											לט:
כיון שאמר הלה אי אפשי בהן - כבר זכו בהן יורשין	רבן שמעון בן גמליאל:	!	■	♣											לט:
והוינן בה, לת"ק אפילו עומד וצווח?		!	♣												לט:
בצווח מעיקרא - דכ"ע לא פליגי דלא קנה, בשותק ובסוף צווח - דכ"ע לא פליגי דקנה, כי פליגי - שזיכה לו ע"י אחר ושתק ולבסוף צווח	רבה, ואיתימא רבי יוחנן:	!	!												לט:
מדשתיק קננהו, והאי דקא צווח, מיהדר קא הדר ביה	ת"ק סבר:	!	■	!											לט:
הוכיח סופו על תחילתו, והא דלא צווח מעיקרא, סבר: כי לא אתי לידיה אמאי אצווח.	ורשב"ג סבר:	!	■	!											לט:
[ק"ו הדברים, ומה במקום שהמחשבה פוסלת, במוקדשין, אין הכל הולך אלא אחר העובד, מקום שאין מחשבה פוסלת, בחולין, אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר השוחט]	[רבי יוסי:]														לט:
הלכה כרבי יוסי.	רב יהודה אמר שמואל:														לט:
הנהו טייעי דאתו לציוקניא ידיב דיכרי לטבחי ישראל, אמרו להו: דמא ותרבא לדידן, משכא ובישרא לדידכו															לט:
כי האי גוונא מאי?	שלחה רב טובי בר רב מתנה לקמיה דרב יוסף:													^	לט:
הלכה כרבי יוסי.	שלח ליה, הכי א"ר יהודה אמר שמואל:													!	לט:
לר"א, יהיב ליה זוזא לטבח ישראל, מאי?	רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:													^	לט:
חוינן, אי אניש אלמא הוא דלא מצי מדחי ליה - אסור, ואי לא - א"ל: רישך והר:	אמר ליה: [רב אשי]													!	לט:
השוחט לשם הרים, לשם גבעות, לשם ימים, לשם נהרות, לשם מדברות - שחיטתו פסולה.															לט:
שנים אוהזין בסכין ושוחטין, אחד לשם אחד מכל אלו ואחד לשם דבר כשר - שחיטתו פסולה:															לט: